

[Jacob Sørensen.]

de i givet fald kan løbe en risiko. Det vil være helt u hensigtsmæssigt og unødvendigt at overføre denne risiko til staten.

Vi kan derfor ikke på forhånd give vor tilslutning til dette lovforslag, men vi kan naturligvis drøfte problemerne i et udvalg, hvis der bliver lejlighed til det.

H. C. Toft: Den 23. januar redegjorde statsministeren her i folketinget for en af sine helhedsløsninger, og en række ministre fremsatte samme dag skriftligt og mundtligt helhedsbuketten, omfattende en række indgreb i retten til erhvervelse af jord, bestemmelser om statens forkøbsret til så godt som al Danmarks jord, indførelse af bopælspligt for den, der erhverver en landbrugsejendom, forkøbsret for kommunerne til køb af jord i inder- og mellemzoner, skærpelse af grundbeskatningen, skærpelse af kapitalvindingsskatten og skærpelse af naturfredningsloven.

Alt i denne helhedsbuket var af statsministeren i redegørelsen for lovforslagene, af ministrene i deres fremsættelsestaler og af bemærkningerne til lovforslagene begrundet med, at Danmark stod over for en snarlig indtræden i Det europæiske økonomiske Fællesskab. Vi skulle sikre jorden på danske hænder, vi skulle bremse efterspørgselspresset på fast ejendom, der ville øges ved vor tilslutning til det i økonomisk henseende stærkt ekspanderende fællesskab. Ja, således udtalte den højtærede statsminister og den højtærede landbrugsminister sig. Dette var 5 dage før forhandlingsammenbruddet i Bruxelles.

Nu 5 uger efter står vi ved lovforslagenes første behandling, og det må være berettiget at stille det spørgsmål til regeringen, hvorfor den ikke har standset denne lovgivning, hvorfor den ikke har taget lovforslagene tilbage, således som vi har opfordret den til med forhandlingssammenbruddet som baggrund.

Motiveringen for, at lovforslagenes behandling skal fremmes, kan i det mindste

ikke være den samme, som den var før den 28. januar, da forhandlingssammenbruddet skete, og regeringen har jo selv på andre områder erkendt dette, idet landbrugsministeren i folketingsudvalget vedrørende kornloven i går har erklæret, at når han ikke ønsker at give de månedlige tillæg til basisprisen på foderkorn, er det, fordi han ikke mener, vi står over for en snarlig tilslutning til fællesmarkedet, således som regeringen mente for 1 år siden.

På et andet område har regeringen administrativt bygget sin gerning på, at vi ikke kommer med i fællesskabet foreløbig, og at vi ikke forhandler om optagelse længere, idet man ikke over for EFTA-landene har fastholdt, at vi stadig forhandlede og på dette grundlag ikke skulle lempe vore todsatser for de varegrupper, for hvilke vi havde fået sær aftaler om at kunne bevare en højere todsats end for øvrige industrivarer.

Når regeringen således på de her nævnte to områder bygger lovgivning og administration på et faktisk sammenbrud, og regeringen ikke vil tage de 10 jordlovsforslag tilbage, bestyrker det vor opfattelse af, at motiveringen for jordlovsforslagene ikke blot var, at vi stod umiddelbart over for et medlemskab af Det europæiske Fællesskab, af nationale grunde, som det blev sagt, men at det i allerhøjeste grad, og i særlig grad måske, var andre grunde og hensyn, der lå bag fremsættelsen af regeringens lovforslag.

Hvis vi ikke var klar over det, hvis ikke det var rigtigt, som jeg her har fremført, kunne regeringen vise det i gerning ved nu at tage forslagene af bordet; men således går det vel ikke, for det, der er socialdemokratiets ønske og vilje, er jo i dag også lillebrors, det radikale venstres, ønske, idet dette parti har ladet sig opluge af den socialistiske tanke: at det væsentligste er, at staten kommer foran og først, når det drejer sig om erhvervelse af jord, når det drejer sig om at tage penge fra folk, så befolkningens mulighed for initiativ og virke-